

«І ти... З царем отим і богом
Давно вже за-одно ти!»
— «Не знаю я його, небого».
І півень — із темноти!

Цей спів, це крильне лопотіння,
Ця жінка з-за одвірка...
Згадав — подався десь у тіні
І розридався гірко.

...Чи й наше серце, брате Петре,
Те каменем лежаче,
Колись у темряви і нетри
Так само не заплаче?

Міттенвальд, 1946

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка
«STEFANOS II».